

дома имъ. Виждамъ, жена му — една високоинтелигентна, строга, съ единъ доста завършенъ характеръ. Момиченцето, красиво дѣте, идва съ майка си, тя му казва да ми цѣлуне ржка, а то отговаря: „Не искамъ да му цѣлуна ржка. — Цѣлуни! — Не искамъ.“ Казвамъ: „Оставете момиченцето!“ Това момиченце бързо излиза навънъ. Майката се чуди, че за пръвъ пѣтъ се явява едно противодѣйствиe въ туй дѣте: „Не искамъ да му цѣлувамъ ржката.“ Казвамъ на госпожата тѣй: „Въ характера на дѣтето ви има една доблестна черта, иска да каже: азъ по заповѣдь не цѣлувамъ ржка, имамъ си особено мнѣние.“ И ѝ казвамъ: „Бждете спокойни, вашето дѣте е отлично, менѣ много ми се харесва“. Отивамъ азъ при момиченцето, виждамъ, то си играе и ми казва: „Ти знаешъ ли защо не ти цѣлунахъ ржка?“ Казвамъ: „Не зная. — Съ туй цѣлуване знаешъ ли, колко съмъ страдала? Нито мама знае, нито тате знае. Тукъ прѣди единъ мѣсець дойде една леля, майка ми ме накара, цѣлунахъ ѝ ржка, но послѣ бѣлвахъ, бѣлвахъ. Послѣ, имамъ единъ чича, и неговата ржка цѣлунахъ, но пакъ бѣлвахъ“, и ми разправи още на кой попъ цѣлунала ржка и пакъ бѣлвала: „Та, като те видѣхъ и тебе, не искамъ вече, защото, ако и твоята ржка цѣлуна, ще ме заболи коремъ.“ Казвамъ, въ туй момиченце толкова е развито обонянieto, щото цѣлуването ѝ причинява болки. Казвамъ ѝ: „Много хубаво направи, че не ми цѣлуна ржката.“ Тя ми каза: „Защото, ако я цѣлунѣхъ и ме заболяше коремъ, послѣ и за тебе щѣхъ да мисля, както и за другитѣ хора.“ Казвамъ: „Много хубаво направи.“ Вие ще кажете: „Тѣзи нѣща сж прѣувеличени.“ Не е тѣй, вашиятъ носъ трѣбва да има туй чувство. Туй дѣте вече разбира характера на хората. Тя казва: „Колко ужасно миришатъ хората и какво да правя, и въ училището се мжча,“ и постоянно туй дѣтенце се мжчи: „Пѣкъ и на мама не смѣя да кажа, ще ме считатъ... тѣй... малко... но на тебе ще кажа. Е-е, какво мислишъ?“ Казвамъ ѝ: „Тебе